

Öğrenmeye hazır mısın Türkiye?

SERDAR AKINAN/
AKŞAM
05.12.2011

Yaklaşık iki yıl önce Ankara'da soğuk kış koşullarına rağmen Türkiye gündemini haftalarca belirleyen bir direniş yaşanmıştı. Binlerce Tekel işçisi başkent'in göbeğinde naylon çadırlardan bir direniş kenti kurmuştu.

Türkiye'de hemen hemen her kesim kendi kabuğuna kıvrılıp sinmeyi çıkar yol olarak görmeye başlamışken Tekel işçileri Ankara direnişleriyle bu algı ve ruh haline çok sert bir müdahale yapmıştı. Bu eylemin en kritik günlerine elimde kameramla yakından tanıklık ettim.

Eylemci işçilerle soğuğa fayda etmeyen ancak geceyi aydınlatan ateşlerinin başında saatlerce konuştum. Anlattıklarımı hem kamerama hem de aklıma kaydettim. Bunların bir kısmını da o günlerde sizlerle paylaştım.

İşçilerin sürekli üstünde durdukları iki temel konu vardı.

Biri başta Ankara halkı olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanından kendilerine verilen halk des-

teği idi. Diğeri de bağlı oldukları konfederasyonun yani Türk-İş'in halkın verdiği desteğin tam tersi bir ilgisizlikle kendilerine yaklaştığı şikayetiydi.

Bu şikayetin ciddi bir öfkeye dönüştüğüne de tanık oldum.

Tekel işçileri bir gün diğer sendikalarla birlikte gerçekleştirdikleri büyük mitingin ardından günlerdir kapısı önünde çadır kurdukları Türk-İş binasını bastılar.

Artık bunun bir kırılma anı olduğu açıktı. Türk-İş ile tabanı arasında ruh ve beklentilerin çoktan ayrıştığının resmiydi bu...

'Türk-İş Genel Kurulu 8 Aralık'ta, seçimlerde iki aday yarışacak' haberini okuduğumda hemen bu kırılma anı geldi aklıma...

Türk-İş içinde Sendikal Güç Birliği Platformu adı altında bir birliktelik şimdiki Türk-İş yönetiminin karşısına kendi ortak adaylarını çıkarıyorlarmış. Genel Başkan adayı olarak da Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ı belirlemişler.

Petrol-İş'i Tüpraş ve Petkim özelleştirmeleri sürecinde gösterdikleri o muazzam çabadan ötürü bugün hatırlamayan yoktur zaten. Irak'ın işgali süreciyle de çakışan o dönemde gayet başarılı bir slogan üretmişlerdi; 'Bir Özelleştirme Harekatı: Irak'.

Haklı çıktıklarını şimdi daha iyi görüyoruz. Hatta bugün o sloganı

'Bir Özelleştirme Harekatı: Libya, Suriye...' diye devam ettirmek de mümkün.

İşte o Petrol-İş Sendikası, Tekel direnişini gerçekleştiren Tekel Gıda İş Sendikası ve daha birçok sendikaların içinde yer aldığı Sendikal Güç Birliği adlı bu oluşum şimdiki Türk-İş yönetimini işçiden değil iktidardan yana olmakla eleştirerek kendi adaylarını belirlemişler.

Türkiye'de iki yıl önce olduğu gibi bugün de hemen hemen her kesim kendi kabuğuna kıvrılıp sinmeyi çıkar yol olarak görmeyi sürdürüyor.

Dün Tekel direnişinin Türk-İş için bir kırılma noktası olduğu açıkça görülüyordu.

Şimdi de mücadele etme geleneği olan bu sendikaların oluşturduğu güçbirliği Türkiye için bir başka kırılma noktası olur mu dersiniz? Şu sebeple sordum; kendilerine seçtikleri slogan 'Türk-İş Değişecek, Türkiye Değişecek'

İki yıl önce Tekel işçileriyle yaptığım röportajlardan birinde içlerinden biri aynen şunları söylemişti:

'Bu küçümsediğiniz ve dalga geçmeye çalıştığımız işçi sınıfının inanıyorum size öğreteceği çok şeyler olacaktır.'

Türkiye öğrenmeye hazır mı bunu da zaman gösterecek...

Öztaşkın, Kumlu'ya karşı

UTKU ÇAKIRÖZER
CUMHURİYET/07.12.2011

Türkiye'nin en örgütlü işçi sendikası Türk-İş'in dört gün sürecek 21. Olağan Genel Kurulu yarın başlıyor. İktidar ve muhalefet partileri liderlerinin nutuklarının dinleneceği protokol gününün ardından ise gözler pazar günü yapılacak Genel Başkanlık seçimine çevrilecek. Dört yıllığına görev üstlenecek yeni Türk-İş yönetimi, AKP hükümetinin çalışma hayatında getirmek istediği uygulamalar konusunda belirleyici role sahip olacak. 2012 başından itibaren tartışacağımız konuların başında 'kıdem tazminatının kaldırılması', 'esnek çalışmanın yoğunlaştırılması', 'kiralık işçiler', 'bölgesel asgari ücret' gibi işçilerin hayati çıkarlarını doğrudan etkileyecek uygulamalar geliyor.

Pazar günkü seçimlerde Genel Başkan Mustafa Kumlu'nun yeniden aday olması bekleniyor. Kumlu'nun arkasındaki en önemli güç, Türk-İş Genel Sekreteri ve bağlı sendikalar arasında en fazla üyeye sahip Türk-Metal'in Başkanı Pevrül Kavlak. Karşılıklarına ise yönetime muhalif 10 sendikanın desteğini arkasına alan Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın çıktı. Ekibindeki isimler arasında Hava-İş Başkanı Atılay Ayçin, Kristal-İş

Başkanı Bilal Çetintaş ve biz gazetecilerin yakından tanıdığı Türkiye Gazeteciler Sendikası Başkanı Ercan İpekçi yer alıyor. Sonucu 35 sendikadan gelecek 362 delege belirleyecek.

Dün Ankara Büromuzu ziyaretinde aday olma gerekçelerini anlatan Öztaşkın, "Tarihi bir genel kurul olacak" dedikten sonra sözlerini şöyle açtı: "Eskiden Türk-İş Kongresi dendi mi Türkiye'de gündem olur, günlerce konuşulurdu. Şimdi, ben aday olmasam Türk-İş Genel Kurulu hiç konuşulmadan kapanacak hale geldi. Türk-İş'in içine düşürüldüğü bu itibarsızlaşmaya tepki için aday oldum. Yönetim bugüne kadar hep 'Aman kazanılmış haklarımızı koruyalım' mantığı içinde oldu ama böyle diye diye elimizde hak kalmadı. AKP hükümetinin emek karşıtı, sosyal devleti tasfiye eden uygulamalarına sessiz kalındı, suya sabuna dokunmayan açık-

lamalarla geçiştirildi. Emeklilik yaşının yükseltilmesine, özelleştirmelere dur denmedi. Tekel işçisine sahip çıkılmadı. Verilen tavizlerde şimdi sıra kıdem tazminatlarımızın elimizden alınmasına kadar geldi. Ben kazanırsam Türk-İş'te bu anlayış yüzde 100 değişecektir. Kıdem tazminatları kırmızı çizgimiz olacak. Genel Kurul'dan karar çıkartıp 'genel eylem'i gündeme getireceğiz."

Öztaşkın'ın, Kumlu yönetimine yönelik diğer temel eleştirisi ise Türk-İş'in toplumsal sorunlar karşısında 'tepkisiz' bırakıldığı şeklindeki iddiası: "Türk-İş, tarihi boyunca sadece işçilerin değil tüm toplum kesimlerinin sorunlarıyla yakından ilgili bir örgüt olmuştur. Bu dönem hariç! Demokrasi, özgürlükler, yeni anayasa tartışmalarında Türk-İş hiç yok. 12 Eylül referandumunda görüşümüz açıklanmadı bile. Kadına yönelik şiddete karşı biz yokuz. Son olarak Van depreminde en ufak bir tavır dahi konmadı. Kazanırsam, halkın tüm sorunları biz emekçilerin de sorunu olacaktır. Bu tavrımızla Türkiye'de siyasetin de önünü açacağız."

Türk-İş'te muhalefet cephesinin görüşleri böyle. Bakalım Kumlu ve arkadaşları bu eleştirilere ne yanıt verecekler?

600 bin kişiye bir Mustafa düşüyor

SERDAR AKINAN / AKŞAM
07.12.2011

Siyasetin alışıldık kayıkçı kavgalarından, sürekli önündeki maçlara bakan futbolcular-dan, sevgilisiyle kameralara ne zaman yakalansa her defasında 'şok' olabilen popçulardan oluşan Türkiye'nin rutin gündemlerinin hangi ülke gerçeklerini

bir kenara itiverdiğini biraz düşünün.

Nüfus içinde ezici çoğunluk olanların ülke gündemi söz konusu olduğunda bir azınlığa dönüştüğünü görüp de isyan etmemek mümkün mü? Benim için

değil ve inadım da inat... Yüz binlerce insanı ilgilendirmesine rağmen Türkiye'nin gündeminde kendisine Nihat Doğan kadar bile yer ayrılmayan bir genel kurul süreci var. Yarın Ankara'da başlıyor. 600 bin çalışanın üye, binlerce çalışanın da üyesi olmak istedi diye işinden edildiği işçi sendikaları konfederasyonu Türk-İş'in 21. Genel Kurulu...

Bu genel kurulda seçimlerin çekişmeli geçeceği şimdiden belli çünkü Türk-İş yönetimine karşı açık eleştirileri, üyelere yönelik ise somut çağrı ve önerileri olan muhalif bir oluşum var. Adı Sendikal Güç Birliği Platformu... Türk-İş'e bağlı sendikalarca oluşturulan bu platformun açıkladığı amaç ve hedeflerin bir kısmı şöyle:

- Sendikal hak ve özgürlüklerin kullanılması önündeki engelleri kaldırmak.

- Mevcut durumu koruma umuduyla iktidarlara ve sermaye odaklarına yakın duran pasif sendikacılık anlayışı yerine üyelerinin haklarını her koşulda savunabilen aktif sendikacılık anlayışını hayata geçirmek.

- Güvencesiz istihdam, kuralsızlaştırma, esnek çalışma biçimleri, temel hizmet alanlarının tica-

rileştirilmesi ve özelleştirme politikalarının hiçbir engele takılmadan hayata geçmesine seyirci kalmamak.

- İşsizliğin azaltılması, işsizlik fonunun amaçlarına uygun şekilde kullanılması, yeni istihdam alanlarının yaratılması, anayasa ve çalışma yasalarının emeğin temel hak ve özgürlüklerini güvence altına alan bir şekilde yeniden düzenlenmesini sağlamak.

- Ülkemizde, işyerlerinde ve sendikalarda demokrasinin gerçek anlamda tam ve eksiksiz hayata geçmesi için mücadele etmek, fikir ve bilimsel çalışmalar üretmek.

Platformun Türk-İş Genel Başkan Adayı Mustafa Öztaşkın ise basına verdiği bir demeçte şunları söylüyor:

'Üyelerimizin hakları için sonuna kadar mücadele edeceğiz ancak sadece kendi derdimize düşmeyeceğiz. İşçi sınıfının Türkiye'nin siyasal, sosyal sorunlarından soyutlanıp Türkiye'de kanaatlerin geniş emek kesimleri yok sayılarak tek taraflı oluşturulduğu bu dönemi sona erdireceğiz.

Biz işçiler bu ülkenin yurttaşlarıyız ve geniş halk tabanının

en kalabalık kesimiyiz. Özellikle demokrasi, barış, yeni anayasa, kadınlara yönelik her türlü şiddet ve ayrımcılık, çocuklara dönük saldırılar, gazeteciler üzerindeki baskılar, doğanın tahrip edilmesi ve afetler karşısında yaşanan çaresizlikler gibi Türkiye'nin birçok temel meselesinde söyleyecek sözümüz olacak. Bu temel sorunların çözülmesi için mücadele edeceğiz. Türkiye'nin bugün geldiği noktadan bizler de sorumluyuz. Türk-İş'in bu etkisizliği ve suskunluğu mutlaka son bulacak. Türkiye'nin emeğiyle geçinen çoğunluğunun da ülkesinde bir ağırlığı ve itibarı olacak.'

Türk-İş'in yeni yönetimini belirleyecek olan bu yarış bir son dakika sürprizi olmazsa, muhalif sendikaların açıkça desteklediği aday Mustafa Öztaşkın ile eleştirilerin odağında yer alan şimdiki başkan Mustafa Kumlu arasında geçecek.

Muhalifler 'Türk-İş Değişecek Türkiye Değişecek' iddiasındalar. 11 Aralık'tan sonra Türk-İş değişir mi değişmez mi onu kestiremiyorum ama Öztaşkın ya da Kumlu hangi aday kazanırsa kazansın Türk-İş başkanının adı değişmeyecek onu şimdiden öngörebiliyorum.

Demişti dersiniz...

İşçiler

BEKİR COŞKUN
CUMHURİYET/08.12.2011

En büyük işçi örgütü Türk-İş'in bugün genel kurulu var... Nerede biliyor musunuz?.. Otelde... Geceliği 180 Avro... Bir de "Uyuma işçi kardeş" diyorsun...

* Sendikalar demokrasinin en önemli parçası...

Rejimin güvencesi bir bakıma... Örgütlenmiş emek çünkü... Bilek... Kuvvet... Varsa eğer koyun üzerine; bilinci... Ülkenin geleceğinden en az üniversiteler kadar, medya kadar, sermaye kadar sorumludur sendikalar...

*

Mesela ülkenin en büyük işçi kuruluşu; Türk-İş...

Özelleştirmelerle Türkiye'nin yarısını sattılar... İktidar yandaşlarının alayı zengin oldu... Araplardan Yahudilere kadar herkes nasıplandı... Kurumları yabancı şirketlere gitti, işçileri kapının önüne koydular...

250 bin işçi sokakta kaldı...

Sesi çıkmadı...

Taşeronlaşma, baskı, tehdit ile

işçiler yeşil sendikalara kaydırıldı... Ömrünü atölyesine vermiş emekçiler kapının önüne konuldu...

Tık yok...

Hakkını aramaya kalkan işçileri süs havuzlarında ıslatıp ıslatıp dövdüler...

Daha da yamandı iktidara...

*

Türk-İş'in bugün genel kurulu var...

Aslında Bursa kaplıcalarında yapacaklardı, uzak düştü...

Geçtiler otele...

Ankara dışında, altı yıldızlı...

*

Bugünkü yönetim yeniden aday diyorlar...

Önceki sene Taksim'de bir kez işçinin önüne çıkmaya kalktılar, gelen terliklerden zor kaçıp AKM'ye saklandılar, herkes eve gidene kadar...

Bu nedenle bu kez sağlama aldılar işi...

Otele manyetik kartlarla giriliyor ancak...

Türk-İş'in aklına "emek" geldi

YALÇIN DOĞAN/HÜRRİYET
09.12.2011

Sendikacılar görüşmek istiyor, ilgili bakanlar uzun süredir onlara yüz vermiyor. O da ne, bir anda o sendikacılara bir ilgi, bir ilgi, kim-

seye kolay nasip olmaz. Yüz vermeyen bakanlar bir anda "ne derdin var, hemen çözeriz, merak etme" gibi arka çıkımlarla sendikacıların sırtını sıvazlıyor. Boşuna değil, Türk-İş Genel Kurulu var ve ciddi bir başkanlık yarışı var. Dün başlayan genel kurulda pazar günü başkan seçilecek.

AKP'nin derdi, halen Türk-İş Başkanı olan Mustafa Kumlu'nun yeniden başkan seçilmesi. Aniden fişkıran ilginin arkasında bu yatıyor.

Buna karşı, Türk-İş'te uzun yıllardır unutulmuş bir muhalefet baş gösteriyor. Sendikal Güç Birliği Platformu adı altında toplanan

muhalefet sendikacıların hedefi Türk-İş'te emeğe dönük bir harekete ivme kazandırmak. Anılar platform, Kumlu'nun karşısına Petrol-İş Sendikası Başkanı Mustafa Öztaşkın'ı aday çıkartıyor. Hesaplara göre, Kumlu önde. Muhalefet farkı kapatabileceğini savunuyor. Başka bir gerçek daha var. Yollar özelleşiyor, Yol-İş zayıflıyor. Şeker fabrikaları özelleşiyor, Şeker-İş zayıflıyor. Sendikalar güç kaybedince, siyasal iktidar işçileri dikkate almıyor. En büyük sendikal çatı, Türk-İş buna sessiz kalıyor. Kumlu'yu AKP iktidarı onun için seviyor.

Şimdi yeniden emeği düşünen bir muhalefet filizleniyor.

Delege nasıl kontrol edilir?

MEHMET AKKAYA
AYDINLIK/08.12.2011

Dört yıl önce bir sendikanın Genel Kurulunu izliyorum. O sıra sendikanın örgütlü olduğu kimi işletmelerde özelleştirmeler yapılıyordu. Bazılarında sözleşmeler sürüyor, ama anlaşmazlık sonucu uyuşmazlıklar tutulmuş, grevin eşiğine gelmiş. Sendi-

ka, bir önceki döneme de göre çok sayıda üye kaybetmiş, küçülmüş. Önemli tartışmalar olacak ve mücadele kararları alınacak diye bekliyorum. Açış konuşması, divandan yapılan konuşmalar ve yöneticilerin söyledikleriyse, özelleştirmelerin yapıldığı yer-

lerde işçilerin işten atılmasını görüşmelerle engellemeye çalışmalarından ibaret idi. Grev aşamasına gelmiş yerler için ise, 'ilgilileniyoruz' dediler sadece.

Umudum delegelerde. Ateşin içinden, sorunların ortasından geliyorlar, onlar dile getirir hiç olmazsa diye. Dilek ve temenniler' bölümüne kadar pür dikkat oldum. Hayret, delegelerden de ses yok. Kongre sanki bu sorunların yaşandığı yerlerin sendikasının değildi. Yok haksızlık etmeye-yim. Bir delege oturduğu yerden gür sesle haykırdı sonlara doğru: Olmaz böyle Başkan, kabul etmiyoruz bunu' dedi. Ama hayır, itirazı sendikanın çalışma tarzı ve işçiye sahip çıkmadaki yetersizliği değildi.

İtiraz ettiği delegelerin harcırah miktarıymış meğer. Üstelik 2. Gün akşama doğru, seçimlere geçilmek üzereyken 'olmaz' dediği konu, 1. gün öğleden hemen sonraki saatlerde görüşülmüş, oylanmış, kabul edilmiş ve hükümet komiserinin de önünde karara bağlanmıştı. 150 lira olan kişi başı günlük harcırah oylama ile 250 TL günlük miktara çıkarılmıştı. Beğenmiyor, 600 lira istiyordu. Genel Başkan gündem dışı söz aldı ve arabulucu oldu.

Tatlıya bağlayalım, 400 lirada anlaşalım' dedi, salon böylece sakinleşti. Misafir olama rağmen dayanamadım, yanımdaki delegeye çıktım. 'Utanmıyor musunuz, işçi sizi, gidin sorunlarımızı za çare bulun diye gönderiyor, siz bir tek kelime konuşmuyorsunuz sorunları. Sendika bütün masrafinızı karşılıyorken bir de cebinize harçlık koyuyor, hiç para almanız gerekirken, az buluyorsunuz. Bu nasıl vicdansızlıktır' dedim' Kızardı, başını çevirdi.

Delege nasıl uyuşturulur

Fabrikada tezgahını ve yağlı tulumlarını bırakarak gelen işçi delege, 3 gün boyunca hayal edemeyeceği bir dünyada tatil yapıyordu. 3 günlük için bile olsa sınıf atlama idi bu. Kongreye geldikleri için 1200 TL para alacaklardı. Bu çoğunun o dönemdeki maaşından fazla para. Lüks otellerde kalıyor, yemek dahil bütün masrafları sendika bütçesinden karşılanıyordu. Ayrıca çanta, saat, kalem gibi hediyeler de veriliyordu.

İşçinin, sorunların tartışılması için seçerek gönderdiği işçi delege, kongre sırasında aldığı' avantajlarla uyuşmuş ve ne olduğunu merak dahi etmediği kararlara el kaldırır hale gelmiş. Gördü-

ğüm bu şoke edici durum, ne yazık ki sadece o sendikaya mahsus değildi. Hele Üsteler yarışacaksa eğer kongrede ve yönetime başka adaylar varsa, delegeler üç gün değil, bir hafta önceden ağırlanır, hatta gece klüplerine, pavyonlara götürülür. Bu sürede delege, arkada bıraktığı işçiyi, sorunları unuttur, yöneticilerin gösterdiği yere oy veren uyuşmuş kuklalar haline gelir. Konfederasyon kongresinde ise delegeler tam bir kuşatma yaşarlar. Kongre raporları, sendikanın ve işçi sınıfının sorunlarının kongreye gelmeden önce işyerlerinde, delegeler arasında tartışılmasına izin verilmez. Biri açmaya kalksa bunlar, harala gürele arasında diKkatler dağıtılır. Delegeler kongreden günlerce önce toplanır, belirlenen otellere alınır ve başka kimseyle temas kurmamaları için özel tedbirler alınır. Kongreye kadar baş döndüren lüks ağırlamalar içinde, kime hangi sebeple oy vermeleri gerektiğini sorgulayamaz hale getirilir ve Genel Başkan neredeyse oraya sorgusuz sualsiz oy veren robotlar haline getirilmeye çalışılır. Delegenin kendi aklı ve özgür iradesini kuşatma altına alma çabaları ile Türk-İş Perşembe günü Genel Kurula başlıyor.

Kimin sendikası?

Yard. Doç. ÖZGÜR MÜFTÜOĞLU
Marmara Üniversitesi
Öğretim Görevlisi
BİRGÜN/ 09/12/2011

Kapitalist devletinin sendikalara yönelik yaklaşımlarından biri sendikaları sisteme entegre ederek devletin ideolojik aygıtları haline getirmektir. Örneğin İngiltere, Almanya ve İskandinav ülkeleri başta olmak üzere birçok kapitalist ülkede sosyal de-

mokrat eğilimli partilerle birlikte organik bağları bulunan sendikalar, reformist örgütler haline dönüşmüşlerdir.

Türk İş'te yeni yönetimin belirleneceği genel kurulu öncesinde AKP'nin sendikalar ve meslek örgütlerine manipülasyonunu düşünen Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın Memur-Sen'i yerlere göklere sığdıramadığı açıklaması gündeme geldi. Biri Türkiye'de üye sa-

yısı en yüksek işçi örgütü, diğeri üye sayısı en yüksek ve yetkili (Onlar kendilerine memur deseler de) kamu emekçi örgütü olunca konunun önemine binaen daha geniş bir çerçevede devlet-sendika ilişkileri üzerine yeniden düşünmek gereği ortaya çıktı.

Devlet ve sendika bağı en açık biçimde ortaya koyanların başında Fransız düşünür L. Althusser gelir. Althusser, kapitalist devletin işçi sınıfının sendikal örgütlenmesine yönelik yaklaşımını ele alır. Ülkelerin sınıf mücadeleleri tarihi ve toplumsal formasyonlarına göre belirlenen devletin sendikalara yaklaşımlardan birincisi doğrudan sendikaları yasaklamaktır. ABD emperyalizminin doğrudan ya da dolay-

lı denetimi altındaki Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin bir kısmında işçi sınıfının örgütlenmesini yasaklama yaklaşımı görülmektedir.

Kapitalist devletin sendikalara yönelik diğer bir yaklaşımı sendikaları sisteme entegre ederek devletin ideolojik aygıtları haline getirmektir. Örneğin İngiltere, Almanya ve İskandinav ülkeleri başta olmak üzere birçok kapitalist ülkede sosyal demokrat eğilimli partilerle birlikte organik bağları bulunan sendikalar, reformist örgütler haline dönüşmüşlerdir.

Althusser'e göre devletin sendikaları ideolojik aygıtlarına dönüştürmedeki diğer bir yaklaşımı ise faşist burjuva rejimlerin-

de görülen devletin örgütlediği "Devlet Sendikaları"dır. Faşist burjuva rejimler, ister Avrupalı ister Güney Amerikalı olsun sendikaları devletin ideolojik aygıtları haline dönüştürmüştür. Althusser, Faşist Almanya ve İtalya'da da Peron Arjantin'inde olduğu gibi "Emek Cepheleleri" ya da "Devlet Sendikaları" olduğundan söz eder ve Peron'un şu sözünü hatırlatır: "Burjuvazi işçi sınıfını örgütlemelidir: Onu Marksizme karşı korumanın en iyi yolu budur..."

Türkiye'de devletin sendikalara yaklaşımının hangisi olduğunu ve sendikaların kimin sendikası olduğunun yorumunu siz okurlara bırakıyorum.

Türk-İş'in seçimi

ERKAN AYDOĞANOĞLU
EVRENSEL/07.12.2011

Yaşanan tüm olumsuzluklara karşın gerek Türk-İş, gerekse sendikal hareket için elbette bir çıkış yolu var. Burada önemli olan girilen yanlış yoldan çıkılması, sendikaları yeniden mücadelecilik, kitlesel sınıf örgütleri haline getirmek

için somut adımlar atılması. Sendikal Güç Birliği Platformu, cesaretle ortaya koyduğu ilkeler ve hedefleri ile bu anlamda önemli bir adım attı. 21. Genel Kurul'un sonucu ne olursa olsun, atılan bu önemli adımı aşağıdan yukarıya doğru daha da güçlendirmek ve yaygınlaştırmak, önümüzdeki dönem yaşanacak kapsamlı saldırılara karşı her yönden hazırlıklı olmak gerekiyor.

Türk-İş, uzun bir sürecin ve karmaşık ilişkilerin etkisiyle kuruldu. Türk-İş'in sendikal çizgisinin oluşmasında, Amerikan sendikacılığını tanımlayan "ücret ve meslek sendikacılığı" fikri belirleyiciydi. Özellikle ilk yıllarında Türk-İş'e asıl rengini veren işçi hakları değil, "milliyetçi", "antikomünist" tutumlar ve politikalar oldu. Bu anlamda Türkiye'nin ilk işçi kon-

federasyonu, işçilerin hak ve çıkarlarını kazanmak ve korumak için mücadele eden bir işçi örgütü olmaktan çok, devletin işçiler içindeki "temsilcisi" ya da "uzantısı" olarak görüldü ya da bu amaçla kullanılmak istendi.

1960'lı yıllara kadar CHP ve Demokrat Parti arasındaki iktidar kavgasında Türk-İş'in takındığı tutum, sonraki yıllardaki gelişiminde de büyük ölçüde belirleyici oldu. CHP'nin, iktidarı döneminde, DP'ye yakın sendikalar baskı altına alındı ve kapatıldı. Aynı şekilde DP iktidarında CHP'ye yakın sendikalara yönelik baskı ve kapatmalar yaşandı. Bu nedenle o yıllardan itibaren Türk-İş'in hükümetler karşısındaki tutumu, genellikle iktidar partilerine yakın, en azından onlara paralel tutumlar almasını beraberinde getirdi. Türk-İş'in genellikle işçile-

rin sınıf örgütü olarak hareket etmek yerine, dönem dönem işçi sınıfının çıkarlarıyla taban tabana zıt tutum ve davranışlar içine girmesi, sürekli tartışılan ve eleştirilen bir örgüt olmasını beraberinde getirdi. Özellikle kuruluş ve gelişme dönemlerinde, devlet kurumlarında örgütlü olmasının da etkisiyle, işçiler arasında resmi ideolojinin temsilcisi olma özelliğini hiç kaybetmedi.

Türk-İş tabanının ağırlıklı olarak kamu işçilerinden oluşması, hükümetlerle girdiği içli dışlı ilişkilerin 1980 sonrasında daha da yoğunlaşmasını beraberinde getirdi. Ancak 1987'den itibaren durum değişmeye başladı. Önce 1989 Bahar Eylemleri ile başlayan uyanış, dönemin Türk-İş bürokrasisini kitlesel eylem kararları almaya zorladı. Daha sonra özellikle 1994-1996 yılları arasında yapılan kitlesel eylemler, tabanın ve illerde kurulan şubeler platformlarının, işçilerin hükümetle sık sık karşı karşıya gelmesini sağladı. Türk-İş üyesi işçiler, üst yönetimi de zorlayarak yaptıkları eylemlerle, hükümetlere pek çok konuda geri adım attırdılar. Türk-İş, 2000'li yıllardan

itibaren hükümetlerle yakın ilişkilerini sürdürürken, toplu sözleşme dönemlerinde benimsediği "Kapalı kapılar ardında çözme" tavrı nedeniyle hep eleştirildi. Bu durumdan cesaret alan hükümetler, kısa sürede büyük özelleştirmeler yaptı. KİT'lerde çalışan işçi sayısı son yirmi yılda 700 binden 150 bine kadar geriledi. Buna paralel olarak Türk-İş'in hem üye sayısı hızla azaldı, hem de her şeye rağmen hükümetler karşısındaki caydırıcı gücünden eser kalmadı.

Türk-İş'in benimsediği ve sendikal hareket içinde hâlâ belli bir ağırlığı olan "partiler üstü" politika, özünde işçi sınıfının değil, dolaylı yollardan da olsa, onun tam karşıtı olan sermayenin çıkarlarını savunmanın somut göstergesi oldu.

Sırf bu yaklaşım nedeniyle, Türkiye'de sendikal hareketin tarihi, aynı zamanda örgütlü işçilerin kendi sınıf siyasetinden uzak tutulmasının, işçi sınıfının sermayeden, devletten ve sermaye partilerinden bağımsız olarak örgütlenmesini büyük ölçüde engelledi. Türk-İş ile birlikte anılan, fakat

çok sayıda sendika ve konfederasyon tarafından değişik biçim ve uygulamalarla benimsenen "partiler üstü" politikanın bugüne kadar oluşturduğu pratiğin daha fazla sürdürülebilmesi mümkün görünmüyor. İşçi sınıfının çıkarları için mücadele etmek yerine, tüm çerçevesini sermayenin çizdiği "sosyal diyalog" ya da başka adlar altında gerçekleştirilen "iş birliği" biçimlerinin işçi haklarını ve Türk-İş'i bitirmeyi hedeflediği çok açık. Yaşanan tüm olumsuzluklara karşın gerek Türk-İş, gerekse sendikal hareket için elbette bir çıkış yolu var. Burada önemli olan girilen yanlış yoldan çıkılması, sendikaları yeniden mücadeleci, kitlesel sınıf örgütleri haline getirmek için somut adımlar atılması. Sendikal Güç Birliği Platformu, cesaretle ortaya koyduğu ilkeler ve hedefleri ile bu anlamda önemli bir adım attı. 21. Genel Kurul'un sonucu ne olursa olsun, atılan bu önemli adımı aşağıdan yukarıya doğru daha da güçlendirmek ve yaygınlaştırmak, önümüzdeki dönem yaşanacak kapsamlı saldırılara karşı her yönden hazırlıklı olmak gerekiyor.

Türk-İş delegesinin tarafı!

İHSAN ÇARALAN
EVRENSEL
08.12.2011

Türk-İş'in genel kurul delegelerinin çok büyük çoğunluğu, bağlı sendikaların merkezlerine pek çok bakımdan "bağımlı" hale getirilmiş profesyonel sendikacılardan oluşmaktadır. Bu da delegelerin kendi iradeleriyle hareket etmesini zorlamaktadır. Bu yüz-

den de "Toplumda bu kadar itibarsızlaşmış bir Türk-İş yönetimine kimse oy veremez!" diye düşünsek bile, gerçeğin daha farklı olduğunu bilmek gerekir.

Türk-İş'in 21. Olağan Genel Kurulu bugün toplanıyor. Dört gün süreceğ olan genel kurul

pazar günü yapılacak seçimlerle tamamlanacak.

Öyle görünüyor ki, bu genel kurulda, Sendikal Güç Birliği Platformunun listesiyle Türk-İş'in mevcut yönetiminin çoğunluğunun listesi yarışacak. Herhalde, Türk-İş, itibar ve güç bakımından en aşağı-

da olduğu bir dönemden geçerek 21'inci Genel Kuruluna gelmiştir. Bir yanıyla bakıldığında Türk-İş, her dönemde eleştirilmiştir. Bazen eylemsizlikle, bazen hükümetlerle, patronlarla iş birliği, bazen kötü TİS'ler yapmakla, bazen siyaset dışı sendikacılığa savrulmakla, çoğu zaman da bütün bunları birlikte yaptığı için eleştirilmiştir. Ancak bütün bu ve burada sözü edilemeyecek kadar uzun liste oluşturacak zaafına karşın Türk-İş olmadan işçi yığınların mücadeleye çekilmesinin çok zorlaşacağı bilindiği için işçilerin, emekçilerin, halk yığınlarının her zaman görüşlerine ve tutumuna önem verdiği bir sendika merkezi olmuştur.

Ancak Türk-İş'in 20. Genel Kurulu sonrasında oluşan yönetiminin AKP yandaşı kanadının, "AKP'nin arka bahçesi"ne dönüştürme girişimleri Türk-İş'i sadece şu ya da bu zaafıyla eleştirilen bir konfederasyon olmaktan da çıkarıp, işçilerin hak mücadelesinin bastırılması için patronlar ve hükümetle işçilere karşı "komplolar kuran" bir sendika merkezi derekesine düşürmüştür.

Bu yüzden de bugün Mustafa Kumlu'nun başında olduğu Türk-İş yönetimine yönelik eleştirilerde, Türk-İş'i itibarsız, halk indinde onur ve haysiyetini yitirmiş bir sendika merkezi haline düşürme suçlaması ağırlık kazanmıştır.

Bu nedenlerledir ki, bugün Türk-İş yönetimine, onların oluşturacağı, işçilerin mücadelesini dışlayan "diyalogculuğu" esas alan sendikacılık çizgisine oy vermek demek; itibarını yitirmiş, işçileri mücadeleden alıkoymak için hükümetle,

patronlarla dolaplar çeviren anlayışa oy vermek anlamına gelecektir. Üstelik de bu itibarsızlık ve ona eklenen işçilerin gücünü dışlayan sendikacılık (güçsüzleştirilen) anlayışı hiç kimse- nin "Ben öyle bir şey görmüyorum; fark etmedim" diyemeyeceği kadar da apaçıktır. Çünkü itibarsızlık ve güçsüzlük, dışarıdan gelip yapışmış özellikler değil, Türk-İş yönetiminin bilinçli bir şekilde; hükümet ve patronlarla iş birliği içinde, en büyük işçi sendikası merkezini güçsüz ve itibarsız bırakmak amacıyla giriştikleri planlı çabaları sonucu oluşmuştur.

Ve bugün az çok emek kaygısı olan hiç kimse mevcut Türk-İş yönetiminin Türk-İş'e yakıştığını, hiç olmazsa ellerinden geldiği kadar işçi haklarını koruduğunu, bir dönem daha Türk-İş'in başında kalmalarının iyi olacağını söyleyememektedir. (*)

Sınıf iş birlikçisi çizgi bu kadar açık olunca; elbette Türk-İş'in delegelerinin yanlısı ve doğruyu kolayca ayırt edebileceklerini düşünüyor insan! Ve bu açık sınıf düşmanlığına delegelerin oy vermeyeceği, dolayısıyla da pazartesi günü Türkiye'nin daha mücadelecisi bir Türk-İş'e, sendikal harekete güç ve itibar kazandıracak bir Türk-İş'e sahip olacağını düşünüyorsunuz.

Daha doğrusu böyle olmasını umuyorsunuz. Ancak bunun kolay olmayacağı da ortadadır. Çünkü Türk-İş'in genel kurul delegelerinin çok büyük çoğunluğu, bağlı sendikaların merkezlerine pek çok bakımdan "bağlımlı" hale getirilmiş profesyonel sendikacılardan oluşmaktadır. Bu da delegelerin kendi iradeleriyle hareket etmesini zorlaştırmaktadır. Bu yüzden

de "Toplumda bu kadar itibarsızlaşmış bir Türk-İş yönetimine kimse oy veremez!" diye düşünsek bile, gerçeğin daha farklı olduğunu bilmek gerekir. Ancak Türk-İş üst yönetiminin yüzü bu kadar açık olunca, hiçbir delege "Bu yönetimin listesine ben bilmeden oy verdim!" deme bahanesine sahip olmayacaktır. Bu yüzden de Türk-İş'in bugünkü yönetiminin oluşturacağı "Yeni listeye oy vermek" Türk-İş'in itibarsızlaştırılması ve güçten düşürülmesi komplosunun da suç ortağı olmaktadır.

(*) *Resmiyette sendikaların y netimlerini yeleri (ye olan delegeler) se er ve sendika y netimleri de onlara karşı sorumludur! Ancak ger ek daha b y kt r. nk bugün Türk-İş gibi en büyük sendika merkezine nasıl bir sendikacılık anlayışının geleceği; sendika üyesi olsun olmasın her işçiyi, her emekçiyi, her emekliyi, alın teriyle geçinen herkesi yakından ilgilendirmektedir. Bu yüzden de bu köşeden Türk-İş'in st y netimine oy vermeyi emeği ile geçinenlere ihanet sayan bir görüş belirtmek asla "Dışarıdan bir müdahale" sayılmaz. Tersine bugün Türk-İş Genel Kurulundan çıkacak yönetimin sendikacılık anlayışı hepimizi yakından ilgilendirmektedir. Genel Kurulda oy kullanacak delegeler de oylarını verirken milyonlarca emekçinin hakkının savunulup savunulmamasına oy verdiklerini düşünerek, taraflarını belirlerse daha gerçekçi ve vicdanlarını rahat ettirecek bir tutum almış olacaktırlar.*

Ankara'da Türk-İş vardı

SAYGI ÖZTÜRK
SÖZCÜ- 9/12/2011

35 sendikanın üye olduğu Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (Türk-İş) girişinde, unutulmaz genel başkanlarından Seyfi Demirsoy'un "Ankara'da Türk-İş var" sözü yazılıdır. Hükümetler karşısında hep "muhalif duruş" sergilemiş, mitingleriyle, yürüyüşleriyle, üretimden gelen güçleriyle hükümetleri zora sokmuş, toplumsal ağırlığı olan, genel başkanı konuştuğu zaman ses getiren Türk-İş yıllardır yok.

Dahası ülkemizde yıllardır grevler yok. Sendikalı sayısının bırakın artmasını önemli ölçüde azaldığını da belirtelim. Örneğin sendikalı olabilecek 13 milyon 700 bin kişiden yaklaşık 700 bini sendikalı. En yüksek üyeye sahip olan Türk-İş' de 600 bin üyeden 230 bini kamu kesiminde çalışanlardan oluşuyor. İşte, bir dönem toplumsal muhalefetin odağı konumunda olan işçi sendikalar bu durumda.

Sendikalar eylemleriyle, sosyal sorumluluklarıyla değil, mal varlıklarıyla övünür hale geldi. Biraz başını kaldıran, hükümete karşı tavır orta-

ya koymaya çalışan sendikalar, "müfettiş baskısı" altına alınıyor. İşte o baskılar, sendikacıları da alabildiğine sessizleştirmiş durumda.

Türk-İş de seçim haftası

Türk-İş genel kurulu iktidar ve muhalefetin de buluşma noktasıydı. Aylar önce seçim kulisleri başlar, delege hesapları yapılır, güçlü bir Türk-İş yönetimi ortaya çıkarılırdı. Dün, Türk-İş Genel kurulu başladı. Pazar günü de yeni yönetim seçilecek. Son dönemlerde belki de ilk kez Türk-İş de "muhalif bir kanat" oluştu ve mevcut Türk-İş yönetimini devirecek sayıda delegeye sahip olmasa bile, bundan böyle Türk-İş içinde farklı seslerin yükseleceği bir platform oluşturuldu. Petrol-İş, Tekgıda-İş, Hava -İş, Belediye İş, TGS, Deri-İş, Kristal-İş, Tezkoop-İş, TÜMTİS'in de aralarında bulunduğu sendikalar "güç birliği platformu" oluşturdu. Türk-İş'i harekete geçirmek, üretimden gelen güçlerini kullanmak için zorlayacak. Güç Birliği Platformunun sloganı da "Türk-İş değişecek, Türkiye değişecek" oldu.

Seçimde iki genel başkan adayı var. Hükümetin desteğini alan ve önceki seçimde bu destekle Türk-İş Genel Başkanlığı'na seçilen Mustafa Kumlu'nun, bu seçimde karşısında Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın bulunuyor. Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Başkanı Ercan İpekçi, "seçimi kaybetsek bile kazanan biz olacağız. Çünkü, Türk-İş'e önerilerimizi götüreceğiz. Kabul edilmediği zaman Sendikal Güç Birliği Plat-

formu olarak eylem yapılacaksa biz yapacağız, sokağa inilecekse biz ineceğiz" diyor.

Kaybedilecekler sırasında olanlar

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu döneminde bırakın işçilerin yeni kazanımlar elde etmesini, var olan hakları da budandı. Daha bitmedi. Bakın şimdi sırada neler var:

- Kıdem tazminatı kaldırılmak isteniyor. Türk-İş'den bir ses yok.

- İşsizlik Sigortası Fonu'na el konuluyor, işçinin parası sermayeye, kamu yatırımlarına kaynak olarak kullanılıyor. Yine Türk-İş sessiz.

- Özelleştirmelerle işyerleri kapanıyor, işçiler kapı önünde ama yine Türk-İş ilgisiz.

- Sendikalaşma hakkı ağır saldırı ve baskı altında. Örgütlenen işçiler kapı önüne bırakılıyor, Türk-İş duyarsız.

- Güvencesiz çalışma uygulamaları genişliyor. Türk-İş'in bir mücadele platformu yok.

- Asgari ücret, bölgesel asgari ücret yoluyla iyice sefalet ücretine dönüşecek. Türk-İş sessiz.

- Mücadeleci sendikalar eylemleriyle hak arıyor, Türk-İş seyirci.

- Hükümet yanlısı sendikalar Türk-İş'e bağlı sendikaları, üyelerini baskıyla, tehditle, sürgünle eritmeye çalışıyor. Türk-İş ise izlemeye devam ediyor.

Mücadeleci, birleştirici Türk-İş Mevcut Türk-İş yönetiminin yapacağı farklı bir şey yok. O zaman, Sendikal Güç Birliği Platformu'nun genel başkan adayı Mustafa Öztaşkın'a "mücadeleyi unutmuş, 'Hak verilmez alınır' ilkesini defterden silmiş, elde avuçta ne varsa hepsinin tasfiyesine giden yolu açmış" Türk-İş için

ne yapacağını soruyorum. Öztaşkın, "Mücadeleci, yüzü işçi sınıfına dönük, demokratik muhalefetin örgütlü gücü olarak, hak ve özgürlüklerin savunucusu, adletsizlik karşısında haykıran ve mücadele eden, iktidara payanda olan değil, bağımsız bir Türk-İş istiyoruz. Bunun için Başkanlar Kurulunu sorumluluk üstlenen or-

gana dönüştürüp, bağlayıcı kararlar alacağız. İşçi meclisleri toplayacağız, gelir-giderlerimiz üyelerimiz tarafından her an izlenebilecek bir yapı oluşacak" diyor.

Türk-İş Genel Kurulu'nda değişim mi? Hükümet destekli ve müfettiş baskılı oldukça değişim de zor gözüküyor.

Köle gibi...

FİKRET BİLA/MİLLİYET
09 Aralık 2011

Cem Karaca mezarından kalkıp: "İşçisin sen işçi kal" şarkısıyla ortalığı inletse, alacağı yanıt:

"Keşke abi keşke" olur herhalde...

Artık işçi olmak da işçi kalmak da lüks...

Öyle hemen işçi olmak kolay değil...

Önce kölelik düzeninden geçeceksin...

Taşeron seni karşısına alacak, "bak" diyecek:

- Sana asgari ücretten sigortalı iş veririm ama;

- Tazminat yok,

- İzin yok,

- Mesai saati yok,

- Sendika zaten yok,

- Zam istemek yok

Sonra soracak:

- Kabul mü?

- Kabul...

"Ha" diyecek:

- Bir şey daha var, maaşı alınca da bizi göreceksin tabii...

- Nasıl?

- Eee sana sigortalı iş verdik, bu işler böyle!

- Kabul mü?

- Kabul...

- İyi yarın gel başla...

İşçi bile değil

Artık Türkiye'de iş böyle bulunuyor.

İş buluyorsun ama işçi bile olmuyorsun. Tazminat hakkın olmuyor, izin kullanamıyorsun, sendikaya üye olamıyorsun, zam istemiyorsun, üstüne üstlük iş bulan simsarlara da kuş kadar maaşından "haraç" veriyorsun.

Cem Karaca yaşasaydı, "kölesin sen köle kal" diye değiştirmek zorunda kalırdı şarkıyı.

Buna da şükür

Taşeronluk sistemi böyle işliyor. Böyle iş bulanlar bile şükretmek zorunda çünkü bunu bulamayan bir de yabancı kadın işçiler var. Kafkaslardan, Balkanlardan, Orta Asya'dan gelip köle gibi çalışmak isteyen insanlarla dolu kentler.

Onlar "Türk kölelerin" haklarına bile sahip değiller. Tümüyle kayıt dışılar. İş ancak bir yarı-mafyatik simsarlar aracılığıyla buluyorlar. Çoğunluğu ev hizmetlerinde çalışan kadınlar. Bu kadınları çalıştıranlar bir maaş kadına, bir maaş da simsara veriyorlar. Sonra bu

kadınlar her ay aldıkları kayıt dışı maaştan bu simsarlara belli bir haraç ödüyorlar.

Yabancı kadınlar evlerde, erkekler köşk bahçelerinde böyle çalıştırılıyor.

Tabii yabancı işçiler bir de yabancılar polisinden kaçmak zorundalar, nerede sigorta hakları...

Türk-İş'ten yükselen ses Birden "kölelik bu!" diye duyunca dikkat kesildim. İlk kez biri açıktan yüksek sesle düzenin adını koyuyordu:

- Çalışma saati 12!

- İzin yok!

- Tazminat yok!

- Neden bir işçi bir yıl çalışıp kıdem tazminatı alıyor da bir ay çalışınca alamıyor!

- Kölelik gibi bir yaklaşım var! Ses Türk-İş Genel Kurulu'ndan geliyordu.

Tamam dedim, kendi kendime, işçi liderleri masaya yumruğu vurdular!

Yanılmışım...

Meğer, işçi kürsüsünden böyle haykıran Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'miş...

Ama Çelik'in de kimi kime şikâyet ettiğini anlamadım...

Çünkü, köle gibi dediği taşeron işçilerin 426 bininin kamuda çalıştığını da o haykırdı kürsüden...

Sendikalarda delegeler ve demokrasi

YILDIRIM KOÇ /AYDINLIK
10 Aralık 2011

Sendikaların ve konfederasyonların genel kurullarında yapılan seçimler gerçekten demokratik midir; delegeler özgür iradelerini sandığa yansıtabilirler mi?

Bazı gözlemleri ve bilgileri aktarayım. Siz karar verin.

Seçimlerde genel kural, gizli oy, açık sayımdır. Ancak seçimler sırasında sandıklar öyle düzenlenir ki, deneyimli bir sendikacı hangi sendikanın delegelerinin nereye oy verdiğini hemen saptayabilir. Seçimlerde tek sandık yerine (oy verme işlemini kolaylaştıracak gibi bir gerekçeyle) çok sayıda sandığın kullanılmasının amacı da budur. Bazı sendikaların delegelerinin hangi tarafa blok olarak oy vereceği bilinir. Bu sendikalarla delegesinden kuşku duyulan sendikalar bir sandıkta birleştirilir. Böylece söz verip de oy vermeyenler belirlenir.

Bir sendikanın delegelerinin söz verdikleri biçimde oy kullanıp kullanmayacağını denetlemenin yollarından biri renkli kalem veya farklı kalınlıkta yazan kalem kullanmaktır. Oy pusulası üzerinde bir işaretin olması o oyun iptalini getirir. Ancak renkli bir kalemle veya farklı kalınlıkta bir kalemle oy pusulasının işaretlenmesi konusunda bir kısıtlama yoktur. Kuşku duyulan sendikanın delegelerine diğerlerinden farklı bir kalem verilir ve oy pusulalarını o kalemle işaretlemeleri istenir. Oylar sayılırken de durum ortaya çıkar.

Geçmişte bu amaçla birçok farklı yöntem kullanılıyordu; ancak artık fotoğraf çeken cep telefonları çıkınca, bunların çoğu eskide kaldı. Delege oy pusulasını işa-

retledikten sonra fotoğrafını çeker ve oyunu kullandıktan sonra kendisini denetleyene göstererek “namusluluğunu” kanıtlar.

Bunlar ve benzerleri, denetim dışına çıkma eğilimindeki delegeleri kontrol altına almanın zorlayıcı yöntemleridir.

Bir de satınalma yöntemi vardır. Bir tarihte bir sendikanın kendi genel kurulunda delegelere dizüstü bilgisayar dağıtıldığını duymuştum.

Delegelerini umreye götüren sendika da biliyorum. Hatta bu sendika bazı AKP il başkanlarına da “kıyak yaptı,” onları da umreye götürdü. Kimse kul hakkı yenerek gidilen umrenin ne işe yaradığını sorgulamadı bile.

Sendika genel kurul delegelerinin otel giderleri sendika tarafından karşılanır. Ayrıca yemek parası da ödemezler. Bunlara karşın büyük sendikalarda büyük miktarlarda genel kurul harcırahı ödenir. Eğer seçimler çekişmeliyse, oy satan delege sayısı da az değildir.

Bir de yemin ettirme var. Yol-İş’in 19.10.1986 günü yapılan genel kurulu öncesinde 22 şube başkanı tarafından imzalanan protokol şöyle bitiyordu: “Sayın Genel Başkanımız Bayram Meral’in liderliğinde tesbit edilecek sıralamaya göre yönetim, denetim, di-

siplin ve üst kurul üye adaylarına oy vereceğime, delegelerime de oy verdirmek için ikna etmeye çalışacağıma; Allahım, kitabım, şerefim ve namusum üzerine yemin ederim.” İnsan malzememiz değişmediğine göre, herhalde bugün de böyle protokoller imzalanıyor; üzerinde büyük miktarlar yazılı senetler alınıyordur.

Peki, bütün bunlar işçi sınıfına yaraşır mı?

Hemen acelelikle “yaraşmaz” demeyin. Bugünkü işçi sınıfı kapitalizmin ürünüdür. Kapitalizmin bireyciliği, uçkağıtçılığı, ahlaksızlığı, köşeyi dönme-ciliği, “kendi gemisini kurtaran kaptan”cılığı hep işçi sınıfının mensuplarına da yansır. İşçi sınıfı ancak sermayedar sınıfa karşı mücadele sürecinde kapitalizmin bu pisliklerinden zaman içinde temizlenir.

Kapitalizme karşı mücadele etmeyen çürür, kokuşur; işçileri kapitalizme karşı mücadele arındırır. Eğer bir sendika kapitalizme karşı mücadele etmiyorsa, bu tür çürümeyi yönetimde de, üye tabanında da görürsünüz.

Ayrıca bir işçinin evinde ne kadar demokrasi varsa, kendisi de sendikasında o kadar demokrasi talep eder.

Çok eskiden, “Osmanlıda oyun çoktur, ama sendikacı Osmanlıyı suya götürür susuz getirir,” derdim. Yıllardır şöyle diyorum: “Osmanlıda oyun çoktur, ama sendikacı Osmanlıyı suya götürür, susuz getirir; bir daha suya götürür, yine susuz getirir; belki bir daha suya götürüp susuz getirir.”

Siz sendikacıları ne zannediyorsunuz? Türk-İş genel kurulunu bir de bu gözle izleyin.

Türk-İş Kongresi

ENDER İMREK
EVRENSEL / 10.12.2011

Türkiye'nin en büyük konfederasyonu, Türk-İş'in kongresi başladı. 362 delegeyle önceki gün Ankara'da Türk Metal Sendikasının şehir merkezinden uzak Büyük Anadolu Otelinde başlayan 21. Genel Kurul'un gündemi, ne yazık ki, işçi sınıfının ve emekçilerin sorunları ve saldırılar karşısında izlenecek mücadele hattının tartışılması değil. Türk-İş'in esas gündemi konfederasyon merkezini tüm olanakları ve yürüten sistemiyle birlikte elde tutmak!

Bu sağlanabilirse, "devlet sendikası" halindeki Türk-İş'te tüm diğer işler fevkalade yürütülebilir!

Bu defa daha güçlü, öncekilerle kıyaslandığında daha derli toplu bir sendikal muhalefetin varlığı, Türk-İş üst yönetimini kaygılandırmış ve daha şimdiden entrikalar başlamıştır.

Türk-İş yönetimi, mevcudiyetini sürdürmek için gözü kararmış halde bir kongre gerçekleştiriyor, desek yanlış olmaz. Zira aktarılanlara bakılırsa dudak uçuklatan cinsten oyunların tezgahlandığı anlaşılıyor.

Hükümetin has bahçesi haline getirilmiş Türk-İş yönetimine karşı büyüyen tepkiyi bertaraf etmek için, mafyavari yöntemler de dahil olmak üzere her türlü yolun mubah sayıldığı bir tablo var. Delege oyunlarında dünya standartlarını aşmış, Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye hak kazanmış Türkiye sendikacılığının duayeni Türk-İş bu defa her zamankinden daha da cevval.

Delegelerin belirlenmesinde işçi iradesinin, iş yeri temsiliyetinin ne ölçüde yansıdığı az çok tahmin edilebilir. Ancak konfederasyon aidatını ödemeyen ya da ödeyemeyen sendika merkezlerinden, mevcut yönetime oy vereceğini düşündüklerinden "açık çek" alacak kadar işi kotaran bir Türk-İş yaratıcılığından söz ediliyor. Mevcut yönetime oy vereceğini düşündükleri, daha doğrusu ayarladıkları sendika merkezlerinden aidata yazılmak üzere ileri bir tarihe çek alan Türk-İş yönetimi yetenek ve yaratıcılıkta yeni bir hamle yapmıştır. Bir bölüm sendikanın genel kurulda temsil edilmemesi ise oldukça ilginç.

Ancak şüphyle baktığı; mevcut yönetime değil, Sendikal Güç Birliği Platformunun Türk-İş Genel Başkanı Adayı Mustafa Öztaşkın ve yönetim listesine oy vereceği varsayılan sendikalar kongrede temsil edilmiyorlar. "Aidatı çekle ödeme" bu sendikalara önerilmediği gibi, bu durumdan haberdar bile edilmemişler. Sendikalaşmak için aylarca direnen, aç ve açıkta mücadele eden işçiler için hiçbir yaratıcılığını görmediğimiz Türk-İş yönetiminin bu çabası hiç şaşırıcı değil.

Basından öğrendiğimiz kadarıyla, Sendikal Güç Birliği Platformundan Belediye-İş üyesi işçilerin Türk-İş yönetimini eleştiren sloganlar atmaları üzerine, Tes-İş ve Türk Metal delegeleri müdahalede bulunmuşlar.

Anlaşılan, Türk-İş yönetimi sadece bir sendika yönetimi değil. Aynı zamanda bir yatırım, bir rant, bir nüfuz, bir sektör alanı... İktidarı ele geçirmiş ve hükümetin iktidarı ile birleştirmiş bulunan üst yönetim, işçi sınıfının gücü ve olanaklarıyla elde ettikleri konumlarını sürdürmek için işçilere kıymayı bile göze almaktadır. Mafyavari yöntemleri sınıfın mücadelesi ve aidatlarını sendika bürokratlarının ve çevresinin nemalanması için "yatırıma" dönüştüren Türk-İş yönetimi başta Türk Metal ve Tes-İş üst yönetimi olmak üzere, "Türk-İş Holding"i canları pahasına savunmaktadırlar.

İşçilere kapalı hale getirilen otelin girişinde polis ve özel güvenlik tarafından delegelerin üst aramadan geçirilmeleri, bununla birlikte, Türk-İş merkezine yakın sendika başkanlarının çevresindeki şahısların işçilerin üzerine yürümeleri, Türk-İş yönetiminin neyin kaygısında olduğunu göstermektedir.

Türk-İş Kongresi, ülkedeki ve dünyadaki sömürü ve baskı politikalarına karşı işçilerin nasıl bir mücadele hattı izleyeceğini değil, kıdem tazminatının gaspına karşı ayağa kalkışı değil, durumu sürdürmek için yönetimde kalmayı amaçlamaktadır. AKP Hükümetinin "Ulusal İstihdam Strateji" adı altında hazırladığı hak gaspları ve emeğe yöne-

lik saldırılara karşı hedeflerin belirlenmesi için ne öncesinde ne de kongrede bir hesaplaşma bulunmuyor. Kapitalizmin girdabına sürüklendiği krizden çıkmak için süren çırpınışlarına işçi sınıfının dünyasından bir müdahale hiç gündem değil. Dünya işçi ve emekçilerinin mücadelesi, genişleyerek yükselen eylemler ise Türk-İş'in umurunda bile değil. Kuzey Afrika'dan başlayarak tüm Ortadoğu'yu etkilen isyanlar, ayaklanmalar ve emperyalist müdahaleler karşısında sınıftan, emekçilerden ve halktan yana bir tutum ve tepki ise hak getire!

Hükümet yandaşlığında,

AKP'nın iç ve dış politikada, ekonomik, sosyal ve siyasal politikalarının başarı kazanması için Hak-İş ile yarışan bir Türk-İş yönetimi gerçeği ile karşı karşıyayız. Türk-İş yönetimi, AKP payandası olarak nasıl yol alması gerektiğine dair hesaplar içindedir.

Türkiye'nin en çok üyeye sahip işçi konfederasyonu olan Türk-İş, işçi ve emekçi çocuklarının hayatına mal olan çatışma ortamına son verilmesi için de kılını kıpırdatmamaktadır. Türk-İş özelleştirmeler karşısında, taşeronlaştırma, esnek çalışma, işçi kiralama, yani kölelik dü-

zeni karşısında hükümet yandaş bir tutum sergilemekte sakınca görmemiş, çok sıkıştığı, büyük tepkiler aldığı noktada, zevahiri kurtarmaya dönük açıklamalar yapmakla yetinmiştir. Hükümete tavsiyelerde bulunarak, durumunu korumayı ve sürdürmeyi temel amaç edinmiş olan Türk-İş yönetimi, bir hükümet organizasyonuna dönüşmekte olduğu eleştirilerine kulak asmadan yoluna devam etmektedir. Ancak zaafalarına ve zayıflıklarına rağmen bir başlangıç yapan SGBP, 13-15 sendikaların varlığı ve tutumu bir umut ve karanlığı yaran gün ışığı olabilir.

SGBP yeni bir dönemin başındayken

İ. SABRİ DURMAZ
EVRENSEL/14.12.2011

Öncelikle SGBP, Türk-İş yönetiminde ifadesini bulan sendikacılık anlayışını işçi yığınları arasında tartışmaya açmak, "Nasıl bir sendika, nasıl bir Türk-İş istiyoruz?" etrafında işçi yığınları içinde sendikal anlayışta bir değişimi amaçlamak durumdadır.

Türk-İş'in 21. Kongresi bitti. Ve ilk bakışta "Türk-İş cephesinde yeni bir şey yok!" denebilir.

Peki, gerçekten öyle midir? Öyle değildir. Hem de iki taraflı öyle değildir.

Burada artık dünden farklı olan birinci taraf, en değişmemiş görünende, yani Türk-İş yönetiminindedir.

Türk-İş yönetimindeki değişimden kasıt yönetime giren "iki yeni kişi", Teksif ve Yol-İş başkanları değildir. Bunlar, Kumlu çizgisinin dolgu maddesi olma-

yı aşan bir tutuma sahip değildir çünkü.

Burada "değişim", hayatın, mücadelenin Türk-İş'ten düne göre daha büyük bir dinamizm beklediğidir. Ancak bu beklentinin aksine Türk-İş'in dünkü kadar bile bir dinamizm gösterecek enerjiye sahip olmadığıdır. Bu da elbette Türk-İş yönetimini hükümete ve patronlara daha bağımlı hale getirecek, işçiler ve sendikal camiada Türk-İş yönetimini daha itibarsız hale getireceği gibi bu yönetime karşı tepkileri de artıracaktır.

Kısacası Türk-İş yönetimi açısından değişiklik, geriye doğru bir değişikliklidir!

Ama Türk-İş'teki asıl değişiklik, Türk-İş'in 21. Kongresiyle artık kendini Türk-İş'in kongresindeki sonuçlara bağlı göremeyen, bir muhalefete sahip olmasıdır. Bu muhalefet; önceki Türk-İş muhalefetlerinden farklı olarak, Türk-İş yönetimini faaliyetini bir sendikacılık anlayışı çizgisinden

eleştiren, giderek kendi aralarında daha mücadeleci bir sendikacılık anlayışında birleşeceği görülen (umulan) bir sendikacılık çizgisinde birleşmiş bir muhalefettir.

Son altı aydır faaliyet gösteren bu muhalefet, Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) adını almış, sendikal camiada ne dediğine bakılan bir sendikal odak da olmuştur.

Türk-İş Kongresi'ndeki seçimden sonra Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, SGBP'nin devam edeceğini açıkladı.

Ancak burada sorun SGBP'nin devam edeceğinin ötesinde, nasıl devam edeceğidir!

Şunu söylemek gerekir ki SGBP, Türk-İş seçiminden önce olduğu gibi, bir gözü Türk-İş'in delegelerinde (SGBP içinde olmayan sendikaların delegeleri) öteki gözü Türk-İş yönetiminde olan bir muhalefet olmak durumunda değildir.

Tersine bu muhalefet;

1- Öncelikle SGBP, Türk-İş yönetiminde ifadesini bulan sendikacılık anlayışını işçi yığınları arasında tartışmaya açmak, “Nasıl bir sendika, nasıl bir Türk-İş istiyoruz?” etrafında işçi yığınları içinde sendikal anlayışta bir değişimi amaçlamak durumdadır. Ancak böylece Türk-İş yönetiminde de sağlıklı bir değişimin yolu açılmış olur.

2- Bu çabalar SGBP'nin, konfederasyon ve sendika farkı gözetilmeksizin tüm sendikalar içinde mücadeleci sendikacılık eğitimlerini dikkate alan bir çabayla birleştirdiği ölçüde anlamlıdır.

3- SGBP, yerel sendikal platformlarla (şubeler ve temsilcilikler platformları) bir dayanışma ve karşılıklı destek ilişkisi içine girdiği ölçüde yaygınlaşıp ilerleme şansına sahip olabilir. Ege men, Türk-İş'te sivrilmiş sendikacılık anlayışlarına tepkiler de ancak böyle birleştirilebilir.

4- Sendikasız işyerlerinde sendikal örgütlenmelerin teşvik edilmesi ve buralardaki sendika mücadelelerinin daha baştan mücadeleci bir çizgide biçimlenmesi sendikal hareketin geleceği bakımından da önemli olacaktır.

Çünkü bugün sendikal hareketin en önemli sorunu genç işçilerin sendikalara üye yapılmaması (yapılamaması değil) sorunudur.

5- Sendikal mücadele ve sendikal mücadelenin sorunlarını üniversite ve emek mücadelesi ile ilgili tüm alanlarda tartışmaya açmak ve bu tartışmada taraf olmak, patron ve hükümetlerle uzlaşma temelindeki sendikacılık anlayışlarını kuşatmak, ideolojik olarak da mahkum etmek pek çok bakımdan önemlidir.

6- SGBP, sadece Türk-İş'in işçi haklarına ne ölçüde sahip çıkıp çıkmadığı ötesine geçerek, gerçek bir işçi sendikasının yapması gereken, demokrasi ve özgürlüklerin geliştirilmesi, Kürt sorununun demokratik çözümü, Suriye sorunu, NATO, Füze kalkanı ve Kürecik'te üs verilmesi gibi iç ve dış politika konuları elbette sendikaların taraf olması gereken konulardır. Ve yine elbette kentsel dönüşüm, çevre sorunları, sağlık, eğitim, kitle ulaşımı vb. hizmetlerin nasıl verilemesi gerektiği; vergiler, zamlar karşısında SGBP'nin alacağı tutum, “İş lafla mı geçiriliyor yoksa bir sendika merkezi olarak gerçek bir taraf gibi mi hareket ediliyor?” sorusunun yanıtı da önemli olacaktır.

Örneğin, hekimlerin ve sağlıkçıların (TTB, SES) 21 Aralık grevi (KESK de ayın gün greve gidecek) karşısında SGBP'nin alacağı tutum, bundan sonra izleyeceği sendikacılık çizgisi bakımından da bir gösterge sayılacaktır. Ama bu grevin desteklenmesi için Türk-İş Kongresi'nde neden bir önerge verilmediği de elbette burada soru işaretidir.

Elbette SGBP'nin elinde bir sihirli değnek yok. Ama SGBP'nin elinde tüm emekçilerin, hatta tüm halkın etrafında birleşebileceği bir güç odağı olmak için bir imkan var ki, bu sihirli değnekten bile önemli bir değişiricidir. Hal böyle olunca işçiler dört yıl daha bu Türk-İş yönetimine katlanmak zorunda mıdır?

Elbette hayır!

Sendikal hareketin durumu, hükümet ve patronların girişimleri ortadayken, eğer SGBP ve işçilerin, emekçilerin ileri kesimleri mücadelenin gereğini yaparlarsa, destek verenlerin bile “Kerhen destek verdiği” bu Türk-İş yönetiminin bırakalım dört yılı, iki yılı tamamlaması bile sürpriz olur.

Türk-İş'te zor dönem

DR. ATILLA ÖZSEVER/CUMHURİYET

**Çalışma Ekonomisi Uzmanı-
Maltepe Üniversitesi
16 Aralık 2011**

Türk-İş'in 21. Genel Kurulu, 8 - 11 Aralık 2011 tarihleri arasında Ankara'da yapıldı. Genel kurul sonuçlarını da dikkate alarak önümüzdeki süreç şöyle değerlendirilebilir:

- Kongrede hükümet üyelerine

yönelik tepki, büyük ölçüde muhalif kesimi temsil eden Sendikal Güç Birliği Platformu'na bağlı delegeler tarafından yapıldı. Hatta genel kurul salonun diğer tarafı zaman zaman bakanları alkışladı.

- Delegasyonu, büyük çoğunlukla şube başkanları ve genel merkez yöneticileri oluşturuyordu. Yaş ortalaması 50'ye yakındı. Sendikacılığı bir meslek olarak benimseyen bu kesimin ayrıcalıklı konumu nedeniyle işçilerin sorunlarına sınıf mücadelesi ek-

inde bakması zor gözüküyor.

- Türk-İş yönetimine egemen olan eğilim, “hizmet sendikacılığı” anlayışını savunarak siyasi iktidarla “iyi ilişki” içinde olmayı amaçlıyor. Türk-İş’in “siyasi iktidarlarla yakın ilişki içinde olma” şeklindeki geleneksel anlayışı nerdeyse her dönem geçerli oldu.
- Sınıf eksenli, mücadelecilik sendikacılık anlayışını benimseyen Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) ise, genel kurulda diri bir muhalefet sergiledi, ancak bu platformu oluşturan sendika sayısı 10’u geçemedi. Oysa Türk-İş’e bağlı sendika sayısı 35’i buluyor. Başlangıçta Genel Maden-İş, Teksif gibi büyük sendikalardan bir kaçının daha platforma dahil edilemeyeşi, muhalefetin daha güçlü bir liste oluşturmasını engelledi.
- Mevcut yönetimin seçimlerdeki oy ortalaması 230 olurken SGBP 116’da kaldı. İki liste arasında, iki misline yakın bir fark vardı.

- Türk-İş esas itibarıyla soğuk savaş döneminin ürünü bir kuruluştur. Devlet eksenine bağlı, ağırlıklı olarak kamuda örgütlenen bu kuruluşun bir anlamda misyonunu tamamladığı söylenebilir.
- Türk-İş, 1990’lı yılların başında 800 bin işçi adına toplu iş sözleşmesi yaparken 2011’de bu sayı 230 bine kadar geriledi. Sadece 9 yıllık AKP döneminde, kamuda toplu sözleşme kapsamındaki işçi sayısı 300 bin kişi azaldı.
- Önümüzdeki dönem şeker, madenler, karayolları, enerji gibi sektörlerde yapılacak özelleştirmelerle bu sayının 100 binli rakamlara düşmesi bekleniyor.
- Kamudaki gücünü iyice yitiren Türk-İş’in diğer yandan kıdem tazminatı, yeni esnek çalışma biçimleri, kiralık işçilik, bölgesel asgari ücret gibi emeğin haklarına yönelik saldırılar karşısında daha

da zor bir duruma düşeceği görülüyor.

- Bu koşullar altında Sendikal Güç Birliği’ni de zorlu bir süreç bekliyor. Türk-İş’te mücadeleyi sürdüreceğini belirten SGBP’nin yönetime gelmiş olsaydı bile konfederasyonun bu kemikleşmiş yapısı ile ciddi ve bütünsel anlamda bir sınıf mücadelesi verebilmesi zor gözüküyordu.
- Önümüzdeki dönemde siyasal iktidarın ve sermayenin emeğe yönelik saldırıları karşısında işçi ve memur başta olmak üzere güvencesiz çalışanları, emeklileri ve işsizleri de kapsayan bir emek cephesinin örülmesi gerekli hale geliyor. Bunun için de öncü bir güce ihtiyaç var.
- Bu çerçevede Türk-İş’te ve diğer emek örgütlerinde sınıf mücadelesini temel alan sendikaların yeni bir sendikal oluşuma yönelmeleri önemli bir alternatif olarak gündeme gelebilir.

Türk-İş’in Kararları

*DR. ENGİN ÜNSAL/
CUMHURİYET/19/12/2011*

Türk-İş Genel Kurulu beklenildiği gibi sonuçlandı ve yönetimdeki olanlar, iki değişiklik, seçimin galibi oldu. Yönetime muhalif olan Güç Birliği Platformu’nun genel başkan adayı 127 oy alabildi. 362 delegesi olan genel kurulda muhalefetinin oyların üçte birini alabilmesi aslında önemli bir başarıdır ve Türk-İş içinde muhalefetin mayası tutmuştur denebilir.

21. olağan genel kurul radikal sayılabilecek ve yöneticilere çok ciddi sorumluluklar yükleyecek bir dizi karar almıştır. Cumhuriyet gazetesinin 13 Aralık 2011 tarihli sayısında yayımlanan bu kararların bazılarını şöyle özetleyebiliriz:

1- Hukukun üstünlüğü, yargı ba-

ğimsızlığı sağlanmalı, yargılama süreci hızlandırılmalı, tutukluluk ceza olmaktan çıkarılmalıdır. 2- Yüzde 50 oranında olan kayıt dışı istihdam önlenmelidir. 3- Emeğin sömürüsüne yol açan taşeron uygulamaları, iş sözleşmesinin devri, ödünç iş ilişkisi, esnek çalışma, telifli çalışması, kısmi süreli çalışma düzeni değiştirilmelidir. 4- Grev hakkı üzerindeki yasaklar kaldırılmalı, hak grevi kabul edilmelidir. 5- İşsizlik Sigortası Fonu’nun

amacı dışında kullanılması önlenmelidir. 5- Cezaevlerindeki fikir suçluları, gazeteci, yazar ve bilim insanları derhal serbest bırakılmalıdır. 6- Kıdem tazminatına dokunulması genel grev nedenidir.

Bu kararlar aslında geçmişte Türk-İş yöneticilerinin derslerine hiç çalışmadığının ve üzerlerine düşen görevleri yerine getirmediğinin bir itirafıdır. Eğer görevler yerine getirilse, hükümetin işçi çıkarları karşıtı politikaları önünde dik durulabilseydi bu sorunlar çoktan çözülmüş olurdu. Türk-İş yöneticileri genel kurulun aldığı bu kararların gereğini yerine getirebilecek ve hükümet üzerinde baskı kurarak işçilerin, aydınların özlediği bir Türkiye kurmanın mızrak başlığını yapabilecek

mi? Hiç sanmıyoruz. Sanmıyoruz çünkü seçilen yöneticiler biat kültüründen gelen, militan sendikacılık anlayışını reddeden kimselerdir. Üstüne üstlük hepsinin hükümet ile ilgili hukuksal, parasal sorunları vardır. Bu sorunların lehlerine çözümlenmesi için hükümet karşısında suskun kalmak zorundadırlar. Aksi davranış hem kendilerinin hem de sendikalarının sonu olabilir. Yeni heyet dört yıl için seçilmiştir. Dört yıl yok olma yolundaki sendikacılığımız için uzun bir süredir. Sendikal Güç Birliği Platformu bu süre içinde çalışmalarına devam edeceğini, toplantılar ve eğitim seminerleri yapacaklarını söylemektedirler. Bunların hükümeti ve Türk-İş yöneticilerini etkileyeceğini, Türk-İş'i eylemsel sen-

dikacılığa doğru götüreceğini sanmak aşırı iyimserlik olur. Öyle ise ne yapılmalıdır?

Muhallifler tarafından olağanüstü bir genel kurul hem toplanamaz, hem de toplanabilse bile bu delegasyonla farklı bir sonuç alınmaz. Emek dostları acaba sendikacılığımızın bir mum gibi eriyip yok olmasını izlemeye hazır mı olmalı yoksa bu konuda başka seçenekler var mı?

Konuştığımız Sendikal Güç Birliği Platformu yetkilileri Türk-İş'den ayrılıp yeni bir konfederasyon kurmayı düşünmüyorlar.

Onlara katılıyorum. Yeni bir konfederasyon bölünmeyi ve işçi hareketinin yok oluşunu hızlandırır. Sendikal Güçbirliği Platformu yö-

neticilerinin kararı Türk-İş içinde kalmaktan ve mücadeleyi sürdürmekten yanadır. Türk işçi hareketinin kurtuluşu siyasal ve eylemsel sendikacılıkla mümkün olur. Bir mucize olup Türk-İş yöneticileri bu yolda bir değişim sergilemedikten sonra Türk-İş'in 1952'den beri birikmiş tortusu üzerinden bu yapılamayacağına göre çıkışı başka yerde aramak gerek.

Eylemsizlik ve biat kültürü Türk-İş'in anahtar sözcükleri olduğu sürece acaba yönetimin işçi hareketimiz için çok doğru şeyler söyleyen muhalifleri emeğin aydınlığı için DİSK'e katılmayı ve oranın yönetim sorumluluğunu almayı düşünüyorlar mı?

Türk-İş Genel Kurulu'nun ardından

DOÇ. AZİZ ÇELİK/BİRGÜN
/22.12.2011

Türk-İş Başkanının dediği gibi, hükümetin emeğe karşı bitmez tükenmez saldırılarının önümüzdeki dönemde devam edeceği açıksa, kolları sıvama zamanıdır. Kısaca "efendi sendikacılık" dönemi bitmiştir. İroniktir ama bunu bizzat Türk-İş genel başkanının sözleri teyit etmektedir.

"Hükümetin emeğe karşı bitmez tükenmez saldırılarının önümüzdeki dönemde devam edeceği açık." Bu söz Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu tarafından 21. Genel Kurulun kapanışında söylendi. Evet, bir yanlışlık yok. Kelimesi kelimesine böyle söyledi. Kayıtlarda yer alıyor. Bu saptamanın üzerinde ne kadar durulsa azdır. Hatta bu söz Türk-İş'in her sendikası ve şubesinin bir yerine

asılmalı. Asılmalı ki, birkaç gün sonra unutulmasın, gereği yapılınsın!

Türk-İş 21. Genel Kurulu tamamlandı. Genel kurulun seçim boyutu üzerinde çok fazla durmaya gerek yok. Büyük ölçüde beklenen oldu. Mustafa Kumlu'nun listesi seçimi epeyce farkla alırken, muhalefetin (Sendikal Güç Birliği Platformu) listesi beklenenin de altında bir oyla yetinmek zorunda kaldı. Kuşkusuz bu sonuçta daha önceki yazılarımda

belirttiğim Türk-İş'in "iç gerçekleri", "açmazları" ve yapısal sorunları yanında muhalefetin eksikleri de rol oynadı. Genel kurulun seçim boyutunu bir kenara bırakarak, sendikal politikalara ilişkin boyutunu ve bundan sonrasını ele alalım. Genel kurulun haber olmasını sağlayan gelişmeler muhalefetin Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın başkanlığında ayrı bir liste çıkarması ve Genel Kurulda Başbakan adına konuşan Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'a yönelik yoğun protestolar oldu. Bir diğer ifadeyle Türk-İş delegeleri (en azından önemli bir bölümü) hükümetin emek karşıtı politikaları karşısında suskun kalmadı.

Genel kurulun gözden kaçırılmaması gereken bir diğer boyutu ise muhalefetin yaptığı eleştirilerin genel kurul kararları ve mevcut Türk-İş yönetiminin tutumu üzerindeki etkisidir. Muha-

lefe seçim sonuçları üzerinde olmasa da kararlar ve Türk-İş yönetiminin söylemi üzerinde etkili olmuştur. Bunlardan en önemlisi kıdem tazminatı konusunda alınan karardır. Hükümetin kıdem tazminatını fona devretmeyi programına koyduğu ve Türk-İş çevrelerinde de hükümetin propagandasının etkisiyle kıdem tazminatı fonuna ilişkin ehven-i şer yaklaşımların kulislerde seslendirildiği düşünülecek olursa, kıdem tazminatı konusunda genel kurulun oybirliği ile aldığı karar son derece önemlidir.

Türk-İş 21. Genel Kurulu hiçbir yoruma yer bırakmayacak netlikte bir karar alarak, kıdem tazminatının fona devredilmesi, süresinin azaltılması, tasfiyesi ve zayıflatılması gibi sonuçlara yol açacak her türlü girişime karşı genel grevle karşı çıkılmasını oy birliği ile kabul etti. Dolayısıyla Türk-İş'in en üst karar organı, Türk-İş yönetimine hükümetin kıdem tazminatı fonu ve benzer herhangi bir yöntemle kıdem tazminatı hakkına dokunması girişimi karşısında somut bir görev verdi. Genel kurulda yapılan çeşitli eleştirileri "2007 yılında yapılan Türk-İş Genel Kurulu'nda, Türk-İş yönetimine 'hükümeti yıkmak, bunun için toplumsal muhalefet ör-

gütlemek', 'Emperyalizme karşı mücadele için Anadolu'dan ikinci kurtuluş savaşını başlatmak' ya da 'İşçi sınıfını iktidara taşımak' içerikli görevler verilmiştir" sözleri ile imalı yanıtlar veren Kumlu ve ekibine genel kurul şimdi somut bir görev vermiştir. Kıdem tazminatını korumak ve kıdem tazminatı fonuna karşı genel grev örgütlemek. Nitekim Mustafa Kumlu seçimleri kazandıktan sonra yaptığı konuşmada "Genel Kurul Kararlarımız, Türk-İş'in manifestosudur. Bu manifesto, rehberimiz olacaktır" dedi. Kumlu'nun konuşmasında kamuoyunda üzerinde çok durulmayan ve girişte belirttiğimiz çok kritik bir cümle daha yer aldı. Bu cümle şöyle idi: "Hükümetin emeğe karşı bitmez tükenmez saldırılarının önümüzdeki dönemde devam edeceği açık." Evet yanlış okumadınız. Dil sürçmesi değil. Türk-İş Başkanı hükümetin emeğe karşı bitmez tükenmez saldırılarının devam edeceğini genel kurul kürsüsünden söyledi. Basılı açıklamada da yer aldı. Kumlu, AKP hükümetini dün, bugün ve yarın emeğe karşı bitmez tükenmek bilmeyen bir saldırı içinde olmakla suçladı. Aslında bu söylem genel kurulda büyük ölçüde muhalif delegeler tarafından dile

getirildi. O halde Türk-İş'i büyük görevler bekliyor. Hükümetin bitmez tükenmez saldırılarının devam edeceği açıksa buna uygun bir mücadele hattı oluşturmak da Türk-İş yönetiminin temel görevi olmalıdır. Şimdi tüm çalışanların, sendikal kamuoyunun gözleri Türk-İş yönetimi üzerinde olacaktır. Bir mazaretleri yoktur.

Çalışanlar haklı olarak "hükümetin bitmez tükenmez saldırıları" karşısında ne yapacaksınız, ne yaptınız diye soracaktır. Seçilmekse seçildiler. Kararsa karar alındı. Kuşkusuz, genel kurullarda edilen kelimeler ve genel kurul raporlarında yazılanlardan hareketle sendikal hareketin analiz edilemeyeceğini bilecek kadar deneyimimiz var. Pek çok konuşmanın genel kurul salonunda kaldığını, pek çok genel kurul raporunda yazılanların kağıt üzerinde kaldığını biliyoruz. Ama bu sözler sıradan sözler, bu kararlar sıradan kararlar değil. Şimdi fikri takip zamanıdır. Türk-İş Başkanının dediği gibi, hükümetin emeğe karşı bitmez tükenmez saldırılarının önümüzdeki dönemde devam edeceği açıksa, kolları sıvama zamanıdır. Kısaca "efendi sendikacılık" dönemi bitmiştir. İroniktir ama bunu bizzat Türk-İş genel başkanının sözleri teyit etmektedir.

Toyata ve Hyundai'ye Selam, Yola Devam

ÜMIT USAL

BİZİM SAKARYA /21.12.2011

Türk-İş'in 21. olağan genel kurulu 8-11 Aralık tarihleri arasında Ankara'daki Büyük Anadolu Otelinde yapıldı.

Kamuoyuna pek yansımada gergin geçti genel kurul.

Divan başkanlığını Bayram Meral'in yaptığı olağan genel kurulda iki aday yarıştı.

Türk-İş'in mevcut genel başkanını Mustafa Kumlunun karşısına 'sendikal güç birliğinin' adayı olarak Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın çıktı.

Sertti muhalefet...

Ağır ithamlar ve eleştirilerde bulundu mevcut yönetime.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu da sert eleştiriler yaptı konuşmasında.

Ardından mikrofona gelen başbakan yardımcısı Bekir Bozdağ ıslıklandı salonda.

'Tazminata uzanan eller kırılınsın' diye slogan atarak pankart açtı işçiler.

Daha da arttı gerginlik...

Çıkan arbede de yumruklar ko-

nuştı, kapılar çatırdadı Büyük Anadolu otelinde.
Suçlamalar...
Entrikalar...
Delege oyunları, haksız ve anti-demokratik uygulamalar...
Yandaş kayırmalar...
Sivil toplum örgütlerinin bugünkü durumunu tüm çıplaklığı ile ortaya koyan her şey, ama her şey vardı 21. olağan genel kurulda.
Emeğin hakkını yeterince savunmadığı...
Gerekli direniş ve eylemleri yapmadığı...
Zaten kazanılmış hakları korumak adına AKP iktidarına yumuşak ve yakın durduğu iddialarına karşın, 2. kez Türk-İş Genel Başkanlığını Mustafa Kumlu kazandı.
Yaptığı teşekkür konuşmasında 'Türk-İş'i baş tacı yapanlar bünyetebilir, bu yüzden Türk-İş bi-

zim baş tacımızdır diyor başkan Kumlu.
12 Eylül sonrası sayıları 2,5 milyondan 850-900 binlere düşerek 'tacını kaybetmiş' yüz binlerce işçiye inat.
Sendikasızlaştırılmış...
Taşeronların insafına terk edilmiş...
Özelleştirme uygulaması sonucu işinden, aşından olmuş...
Uzlaşma ve diyalog kültürü geliştirme iddiasında olanlar tarafından, kazanılmış hakları dahi korunamayan on binlerce işçiye inat.
O yüzden hayırlı olsun diyemiyorum size gönülden.
Çünkü yaşadığım Sakarya da TOYOTA ve komşu ilimiz Kocaeli de HYUNDAİ fabrikaları tüm gerçekliği ile duruyor karşımda.
1994'te seri üretime geçen Toyo-

ta da üç binden, 1997'de üretime başlayan Hyundai de iki binden fazla işçi çalışıyor.
Referandumda elde ettikleri 'iki sendikaya üye olma hakkına' rağmen sarı bile olsa hiçbir sendikaya üye olamayan çalışanlar.
Sakaryalı genel başkan ve yöneticilere rağmen 'sendikalı işçi' olma hakkı elde edememiş binlerce emekçi.
Bekliyorlar...
Siz dâhil sendikacılık iddiasındaki herkesin kendilerini hatırlamasını, işten atılma korkusu olmasızın sendikalılık haklarının yasal güvence altına alınmasını istiyorlar.
Ben fazla inanmasam da onlar 17 yıldır bekliyorlar.
Daha fazla bekletmeyin...
Hadi UTANDIRIN BENİ ve tüm eleştirenleri.

Türk-İş'te yaşanan seçim süreci işvereni korkuttu

**ERDOĞAN SÜZER / BUGÜN
GAZETESİ 19.12.2011**

Türk-İş seçimlerinden, bundan sonraki müzakere sürecini etkileyeceğini düşündükleri iki önemli sonuç çıktığını belirten işveren temsilcileri şu değerlendirmede bulundular: "Birincisi Türk-İş'te yeni bir muhalif grup oluştu ve bu grup yönetimi değiştirmese de belirli bir seviyede oy aldı. İkincisi de Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, kendi listesinin içerisinde delege- den en az oyu alan isim oldu. Bu iki durum Kumlu ve genel

olarak Türk-İş yönetiminde stresi artıracak, Türk-İş yönetimi başarıya daha fazla odaklanarak kendini ispata çalışacaktır. Aksi halde muhalif grubun gücünü artırma riski vardır. Türk-İş yönetiminin başarı isteğinin artması işçi-işveren-devlet görüşmelerinde Türk-İş'in daha "şahin" olmasını beraberinde getireceğini düşünüyoruz. Dolayısıyla üçlü görüşmelerin bundan sonraki dönemde daha çetin geçmesinden endişe ediyoruz."

İlk işaretler geldi
Yeni Türk-İş yönetiminin sosyal gelişmelere karşı daha duyarlı ve atak politika izleyeceği yönündeki beklentilerinin ilk işaretini ilaç konusunda aldıklarını da belirten işveren temsilcileri, Türk-İş'in ilaca uygulanacak yeni katılım payı konusunda bir hafta içerisinde iki defa

uyarı açıklama yaptığına dikkat çektiler. Türk-İş yönetimi, aile hekimlerinin yazacağı reçeteler ile kutu başına 3 lira katkı payı alınması yönündeki düzenlemeleri sert açıklamalarla geçen hafta eleştirmişti.

Kritik gündem maddeleri var
İşçi-işveren-devletten oluşan üçlü danışma kurulunun önümüzdeki dönemde gündeminde sosyal hayatı ilgilendiren son derece kritik maddeler bulunuyor. Müzakere masasına gelecek konular arasında kıdem tazminatı, esnek çalışma ve istihdam büroları gibi geniş kitleleri ilgilendiren düzenlemeler başı çekiyor. İşveren örgütleri, Türk-İş'in bu müzakerelerde daha az uzlaşmacı bir politika izlemeleri halinde bunun uzun vadede sosyal hayatı olumsuz etkileyebileceği görüşünü belirttiler.